

EBA/GL/2022/01

---

13 ianuarie 2022

Ghid

---

privind îmbunătățirea posibilității de
soluționare pentru instituții și autorități
de rezoluție

1. Obligații de conformare și de raportare

Statutul prezentului ghid

1. Prezentul document conține ghidul emis în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010¹. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta ghidul.
2. Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile adecvate în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european de supraveghere financiară sau privind modul în care trebuie aplicat dreptul Uniunii într-un anumit domeniu. Autoritățile competente, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cărora li se aplică ghidul trebuie să se conformeze și să îl integreze în practicile lor, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului legislativ sau a procedurilor de supraveghere ale acestora), inclusiv în cazurile în care ghidul este adresat în primul rând instituțiilor.

Cerințe de raportare

3. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid sau, în caz contrar, să prezinte motivele neconformării, până la 08.06.2022. În lipsa unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autoritățile competente nu s-au conformat. Notificările se trimit prin intermediul formularului disponibil pe site-ul ABE, cu mențiunea „EBA/GL/2022/01”. Notificările trebuie trimise de persoane care au autoritatea de a raporta cu privire la conformare în numele autorităților competente. Orice schimbare cu privire la situația conformării trebuie adusă, de asemenea, la cunoștința ABE.
4. Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3).

---

¹ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

2. Obiect, domeniu de aplicare și definiții

Obiect

5. Prezentul ghid precizează măsurile specifice instrumentelor de rezoluție pe care instituțiile și autoritățile de rezoluție trebuie să le ia pentru a îmbunătăți posibilitatea de soluționare a instituțiilor, a grupurilor și a grupurilor de rezoluție în contextul evaluării posibilității de soluționare efectuate de autoritățile de rezoluție în conformitate cu articolele 15 și 16 din Directiva 2014/59/UE².

Domeniu de aplicare

6. Prezentul ghid nu se aplică instituțiilor care fac obiectul unor cerințe simplificate de planificare a rezoluției în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2014/59/UE.
7. Prezentul ghid nu se aplică instituțiilor al căror plan de rezoluție prevede lichidarea ordonată a acestora, în conformitate cu legislația națională aplicabilă. În cazul unei schimbări de strategie, în special de la lichidare la rezoluție, ghidul trebuie să se aplice integral cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de trei ani de la data aprobării planului de rezoluție, inclusiv a noii strategii de rezoluție.
8. Autoritățile de rezoluție pot decide să aplice prezentul ghid, integral sau parțial, instituțiilor care fac obiectul unor cerințe simplificate de planificare a rezoluției sau instituțiilor al căror plan de rezoluție prevede lichidarea ordonată a acestora, în conformitate cu legislația națională aplicabilă. Autoritățile de rezoluție pot decide să aplice părți din prezentul ghid specifice instrumentelor de rezoluție (de exemplu, recapitalizarea internă) instituțiilor a căror strategie de rezoluție planificată nu se bazează pe aceste instrumente.
9. În cazul instituțiilor care nu fac parte dintr-un grup care face obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE³, prezentul ghid se aplică la nivel individual.

---

² Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

³ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudencială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

10. În cazul instituțiilor care fac parte dintr-un grup care face obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, prezentul ghid se aplică atât la nivelul entităților de rezoluție, cât și la nivelul filialelor acestora („nivelul grupului de rezoluție”).

Destinatari

11. Prezentul ghid se adresează instituțiilor financiare, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care sunt instituții ce fac obiectul evaluării posibilității de soluționare în conformitate cu articolele 15 și 16 din Directiva 2014/59/UE, precum și autorităților competente, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (2) punctele (i), (v) și (viii) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care supraveghează aceste instituții în sensul articolului 2 alineatul (5) al doilea paragraf din același regulament.

Definiții

12. Cu excepția cazului în care se prevede altfel, termenii utilizați și definiții în Directiva 2014/59/UE au același înțeles în cuprinsul ghidului.

3. Punerea în aplicare

Data aplicării

13. Prezentul ghid se aplică de la **1 ianuarie 2024**.

4. Ghid privind îmbunătățirea posibilității de soluționare

4.1 Cerințe minime referitoare la structură și operațiuni, în conformitate cu articolul 27 din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei

4.1.1 Continuitatea operațională

13. Instituțiile trebuie să dispună de mecanisme operaționale pentru a asigura continuitatea serviciilor care sprijină funcțiile critice (denumite în continuare „servicii critice”) și liniile de

activitate de bază necesare pentru punerea efectivă în aplicare a strategiei de rezoluție și a oricărei restructurări ulterioare (denumite în continuare „servicii esențiale”) – denumite împreună cu serviciile critice „servicii relevante” – și accesul la activele operaționale și resursele umane necesare la intrarea în procedura de rezoluție și pentru a facilita reorganizarea activității.

14. Având în vedere diferitele etape succesive ale evaluării posibilității de soluționare în conformitate cu articolul 23 din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei, la stabilirea strategiei de rezoluție, autoritatea de rezoluție trebuie, în primul rând, să țină seama de structura, modelul de afaceri și diferitele modele de servicii utilizate de o anumită instituție sau de un anumit grup și de modul în care acestea interacționează. În continuare și fără a aduce atingere libertății acestora de a alege modelul de prestare a serviciilor⁴ care se potrivește cel mai bine activității lor, instituțiile trebuie să demonstreze, în concordanță cu strategia de rezoluție deja identificată, că modelul lor de prestare a serviciilor sprijină, de fapt, strategia de rezoluție.

Punerea în corespondență a liniilor de activitate de bază cu funcțiile critice

15. Instituțiile trebuie să identifice serviciile relevante, activele operaționale și personalul și să le pună în corespondență cu funcțiile critice, liniile de activitate de bază și entitățile juridice (care prestează și primesc serviciile). Exercițiul de punere în corespondență trebuie să includă cel puțin informațiile solicitate în conformitate cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1624 al Comisiei⁵.

16. Punerea în corespondență menționată mai sus trebuie să fie integrată în procesele de afaceri obișnuite, să fie cuprinzătoare și să fie actualizată regulat.

Dispoziții contractuale

17. Instituțiile trebuie să se asigure că termenii acordurilor privind furnizarea de servicii referitori la prestarea de servicii și stabilirea prețurilor nu se modifică doar ca urmare a intrării în procedură de rezoluție a unei părți la contract (sau a unei entități afiliate acesteia). Aceasta presupune luarea în considerare și a riscurilor asociate contractelor încheiate cu terții guvernate de legislația țărilor terțe pentru a se asigura că acestea nu constituie un obstacol în calea posibilității de soluționare a instituțiilor. Mai precis, instituțiile trebuie să se asigure că,

---

⁴De exemplu: (i) prestarea de servicii de către o divizie din cadrul unei entități juridice reglementate, (ii) prestarea de servicii de către o societate de servicii intragrup sau (iii) prestarea de servicii de către un furnizor de servicii terț.

⁵Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1624 al Comisiei din 23 octombrie 2018 de stabilire a unor standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile și formularele și machetele standard care trebuie utilizate pentru furnizarea informațiilor necesare în scopul planurilor de rezoluție pentru instituțiile de credit și firmele de investiții în temeiul Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2016/1066 al Comisiei (JO L 277, 7.11.2018, p. 1).

atât timp cât obligațiile esențiale continuă să fie îndeplinite, contractele relevante pentru serviciile prestate de furnizori intragrup și terți:

- a. nu încetează, nu sunt suspendate sau modificate din motive de rezoluție (inclusiv de reorganizare a activității în temeiul articolului 51 din Directiva 2014/59/UE);
- b. asigură transferabilitatea prestării serviciilor la un nou beneficiar fie de către beneficiarul serviciilor, fie de către autoritatea de rezoluție ca urmare a procedurii de rezoluție (inclusiv a reorganizării în temeiul articolului 51 din Directiva 2014/59/UE);
- c. asigură sprijinul furnizorului actual de servicii pentru transferul sau încetarea care intervine în cursul procedurii de rezoluție (inclusiv al reorganizării în temeiul articolului 51 din Directiva 2014/59/UE) pentru o perioadă rezonabilă (de exemplu 24 de luni) și în aceleași condiții și
- d. asigură prestarea în continuare a serviciilor către o entitate cesionată din grup în cursul procedurii de rezoluție (inclusiv al reorganizării în temeiul articolului 51 din Directiva 2014/59/UE), pentru o perioadă rezonabilă după cesionare, de exemplu 24 de luni.

18. Instituțiile trebuie să se asigure că serviciile relevante pot continua pe parcursul punerii în aplicare a strategiei de rezoluție, inclusiv a planului de reorganizare a activității.

19. În cazul în care, în pofida tuturor eforturilor depuse, instituțiile nu sunt în măsură să obțină „reziliența la rezoluție” prin intermediul unor clauze contractuale care să asigure condițiile enumerate la punctul 17, acestea trebuie să prezinte autorității de rezoluție relevante o justificare suficientă cu privire la motivul pentru care contractele nu au putut fi modificate și să propună posibile strategii alternative, cum ar fi trecerea la furnizori care vor permite includerea unor clauze reziliente la rezoluție.

20. În cazul în care instituția nu este în măsură să instituie măsuri alternative credibile pentru contractele externalizate în state terțe, aceasta trebuie să prefinanțeze respectivele contracte pentru o perioadă corespunzătoare strategiei de rezoluție, dar care să nu fie mai mică de șase luni, iar lichiditatea trebuie să fie delimitată și constituită din active de înaltă calitate.

Sistemele de gestiune a informației (SGI) în contextul continuității operaționale

21. Instituțiile trebuie să fie în măsură să raporteze autorităților de rezoluție cu privire la activitatea lor de prestare sau primire a serviciilor relevante, punând la dispoziție informații actualizate și disponibile în orice moment. În acest scop, instituțiile trebuie să aibă sisteme de gestiune a informației și baze de date cuprinzătoare, accesibile și actualizate (împreună denumite în continuare „catalogul de servicii”) care să conțină informațiile necesare pentru punerea în aplicare cu succes a instrumentelor prevăzute în schema de rezoluție, inclusiv

informații privind dreptul de proprietate asupra activelor și infrastructurii, prețurile, drepturile și acordurile contractuale, precum și acordurile de externalizare.

22. Instituțiile trebuie să documenteze acordurile contractuale relevante pentru serviciile relevante primite atât de la entități terțe, cât și de la entități intragrup⁶ și trebuie să aibă indicatori clari în raport cu care să poată fi monitorizată performanța prestării serviciilor relevante pe baza acordurilor privind furnizarea de servicii, asigurându-se că autoritățile de rezoluție au acces la toate informațiile necesare pentru a lua decizii adecvate și pentru a exercita competențele de rezoluție. Acestea trebuie să conțină detalii privind furnizorii de servicii relevante și beneficiarii acestora, natura serviciului, structura tarifară (sau o estimare a costurilor pentru serviciile internalizate), indicatori clari (calitativi/cantitativi), obiectivul de performanță (sau un obiectiv echivalent pentru serviciile internalizate), orice prestare ulterioară de servicii către alte entități sau orice subcontractare către furnizori terți, orice licențe asociate și obligații esențiale în temeiul contractului (cum ar fi plata/livrarea). Atunci când contrapartea este situată în afara UE, banca trebuie să țină seama de acest lucru când evaluează riscurile la adresa continuității operaționale în cadrul procedurii de rezoluție. În special, în acest caz, banca trebuie să evalueze în ce măsură legislația unui stat membru al UE se aplică efectiv contractului. În cazul în care se recurge la servicii internalizate relevante, documentația trebuie să faciliteze identificarea serviciilor și elaborarea de acorduri tranzitorii privind serviciile, dacă acest lucru este necesar în cadrul strategiei de rezoluție alese.

23. Catalogul de servicii trebuie să furnizeze informații detaliate cu privire la:

- a. punerea în corespondență a serviciilor instituției, așa cum este descrisă la punctele 15 și 16, inclusiv descrierea naturii serviciilor;
- b. serviciile relevante, ca urmare a analizei privind (i) importanța impactului întreruperii serviciilor și (ii) substituibilitatea acestora;
- c. costurile sau prețul (atunci când este mai relevant) asociat prestării serviciilor (a se vedea și punctele 31 și 32);
- d. legătura cu acordurile contractuale care reglementează serviciile relevante și resursele de sprijin (cum ar fi activele operaționale). În cazul în care mai multe contracte intră sub incidența unui acord-cadru care acoperă informațiile solicitate la punctul 23, instituțiile pot include în catalogul de servicii și în registrul de contracte numai contractul-cadru, cu condiția să poată identifica toate contractele încheiate în temeiul fiecărui contract-cadru și ca autoritățile de rezoluție relevante să nu se opună.

---

⁶ Printre serviciile relevante primite de la entități intragrup se numără: (i) serviciile furnizate de unități/divizii din cadrul aceleiași entități juridice din grup (internalizate), (ii) serviciile furnizate de o altă entitate juridică din grup.

24. Catalogul de servicii trebuie să permită căutarea – informațiile trebuie să fie ușor de accesat pe bază de criterii relevante în scopul rezoluției – și să permită generarea unor rapoarte detaliate cu privire la diferite aspecte.
25. Instituțiile trebuie să aibă un registru de contracte cuprinzător și accesibil care să deservească toate serviciile relevante, atât serviciile internalizate, cât și pe cele externalizate. Registrul trebuie actualizat frecvent și trebuie să fie accesibil în timp util⁷.
26. Instituțiile trebuie să demonstreze autorității de rezoluție aceste capacități în cadrul simulărilor.

Resurse financiare pentru asigurarea continuității operaționale

27. Instituțiile trebuie să monitorizeze resursele financiare disponibile pentru furnizorii intragrup de servicii relevante și pentru asigurarea plății furnizorilor de servicii terți. Resursele financiare trebuie să fie suficiente pentru a facilita continuitatea operațională a funcțiilor critice și a liniilor de activitate de bază în cadrul procedurii de rezoluție, acoperind atât faza de stabilizare, cât și faza de restructurare.
28. Instituțiile trebuie să se asigure că furnizorii de servicii relevante sunt rezilienți din punct de vedere financiar în cadrul procedurii de rezoluție. În cazul în care serviciile relevante sunt furnizate de o entitate intragrup nereglementată, beneficiarul serviciilor trebuie să se asigure că furnizorul dispune de suficiente lichidități, separate de alte active ale grupului, cel puțin echivalente cu 50 % din cheltuielile generale fixe anuale, care trebuie calculate în conformitate cu articolul 1 din Regulamentul delegat (UE) 2015/488 al Comisiei⁸. În cazul în care serviciile relevante sunt furnizate de o entitate externă, instituțiile trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a evalua reziliența financiară a furnizorului terț⁹.

Structura prețurilor

29. Instituțiile trebuie să se asigure că structurile costurilor și prețurilor pentru serviciile relevante sunt previzibile, transparente și stabilite în condiții de concurență deplină. După caz, trebuie stabilite legături clare între costul direct inițial al serviciului și costul alocat. Prin urmare, instituțiile trebuie să fie în măsură să explice cum au fost alocate la nivel intern costurile serviciilor relevante. Aceasta permite oferirea unei certitudini ex-ante cu privire la costurile la care serviciile vor continua să fie furnizate în cadrul procedurii de rezoluție și facilitează procesul de decizie în faza de restructurare.
30. Instituțiile trebuie să se asigure că nu are loc nicio modificare a structurii costurilor sau a prețurilor pentru servicii doar ca urmare a intrării în procedură de rezoluție a beneficiarului

---

⁷ În anexa 3 sunt prezentate câmpurile specifice care trebuie completate în registrul de contracte.

⁸ Regulamentul delegat (UE) 2015/488 al Comisiei din 4 septembrie 2014 de modificare a Regulamentului delegat (UE) nr. 241/2014 în ceea ce privește cerințele de fonduri proprii pentru firme, calculate pe baza cheltuielilor generale fixe (JO L 78, 24.3.2015, p. 1).

⁹ Vezi de exemplu, abordarea adoptată în secțiunea 12.3 din Ghidul ABE privind externalizarea (EBA/GL/2019/02).

serviciului. Un asemenea aranjament sprijină viabilitatea financiară a unui furnizor de servicii intragrup pe o bază de sine stătătoare sau garantează că documentația ar putea sta la baza unui contract extern dacă o entitate care furnizează un serviciu critic este restructurată în cadrul procedurii de rezoluție.

Măsurile pentru situații neprevăzute pentru personalul-cheie și know-how

31. Instituțiile trebuie să se asigure că serviciile relevante sunt reziliente din punct de vedere operațional și dispun de suficiente capacități, în ceea ce privește resursele umane și expertiza, pentru a sprijini restructurarea atât în cadrul procedurii de rezoluție, cât și după aceasta. În ceea ce privește furnizorii terți de servicii relevante, aceștia trebuie să facă obiectul obligației de diligență în conformitate cu secțiunea 12.3 din Ghidul ABE privind externalizarea¹⁰.
32. În ceea ce privește modul în care furnizorii interni de servicii relevante (atât intragrup, cât și internalizate) se pot conforma punctului anterior, instituțiile trebuie să dispună de planuri documentate pentru a se asigura că, în cadrul procedurii de rezoluție, în rolurile relevante rămâne suficient personal, incluzând: planuri de retenție care să descrie în detaliu măsurile care pot fi luate în perioada premergătoare procedurii de rezoluție și pe parcursul acesteia pentru a atenua eventuala demisie a personalului din rolurile relevante; planuri de succesiune care să asigure disponibilitatea de personal alternativ cu competențe și cunoștințe adecvate pentru a ocupa rolurile relevante care ar putea rămâne vacante în cadrul procedurii de rezoluție; și mecanisme pentru abordarea riscurilor asociate personalului care îndeplinește funcții în mai multe entități din grup, dacă este relevant.

Accesul la activele operaționale

33. Instituțiile trebuie să se asigure că accesul furnizorilor de servicii relevante partajate, al entităților beneficiare, al unităților operaționale și al autorităților la activele operaționale nu va fi perturbat de intrarea în dificultate sau de procedura de rezoluție a unei anumite entități din grup.
34. În acest scop, instituțiile trebuie să dispună de mecanisme care să asigure accesul continuu la activele operaționale relevante în cazul intrării în procedură de rezoluție sau reorganizare a oricărei entități juridice din grup prin intermediul unor contracte de leasing sau de licență reziliente la rezoluție. În cazul în care nu se poate asigura acest lucru în mod corespunzător, instituțiile pot dispune ca activele respective să fie deținute sau închiriate de societatea intragrup sau de entitatea reglementată care furnizează serviciile critice partajate. În caz contrar, ar putea fi avute în vedere dispoziții contractuale care să asigure drepturile de acces.

Guvernanța privind continuitatea operațională

35. Instituțiile trebuie să dispună de structuri de guvernanță adecvate pentru administrarea și asigurarea conformității cu politicile interne aplicabile acordurilor privind furnizarea de servicii. În special, în ceea ce privește serviciile relevante, indiferent dacă sunt furnizate

---

¹⁰ EBA/GL/2019/02.

intragrup sau de către terți, instituțiile trebuie să dispună de linii de raportare clar definite pentru a monitoriza la timp conformitatea lor cu acordurile privind furnizarea de servicii și trebuie să fie în măsură să reacționeze corespunzător.

36. Instituțiile trebuie să se asigure că planificarea continuității activității și măsurile pentru situații neprevăzute pentru furnizorii de servicii relevante țin seama de condițiile aferente rezoluției și sunt adecvate pentru asigurarea continuității furnizării serviciilor în cadrul procedurii de rezoluție, fără a fi necesar să se bazeze pe personalul din liniile de activitate care ar putea să nu mai facă parte din aceeași instituție sau din același grup ca urmare a procedurii de rezoluție.

37. Instituțiile trebuie să aibă un proces de decizie rapid și eficient care să cuprindă elemente ce pot afecta continuitatea operațională, inclusiv, dar fără a se limita la următoarele:

- a. activarea planurilor de continuitate a activității și/sau a măsurilor pentru situații neprevăzute în cadrul procedurii de rezoluție și al oricărei reorganizări ulterioare;
- b. acordarea de drepturi de acces personalului înlocuitor și unui posibil administrator special în temeiul articolului 35 din Directiva 2014/59/UE;
- c. accesul furnizorilor de servicii relevante la o posibilă prefinanțare;
- d. comunicarea elementelor de continuitate operațională autorității și în cadrul grupului, pentru a sprijini orice restructurare și expertii care elaborează planul de reorganizare a activității.

4.1.2 Accesul la infrastructurile pieței financiare (IPF)

38. Instituțiile trebuie să dispună de mecanisme care să asigure accesul continuu la serviciile de compensare, de plată, de decontare, de custodie și la alte servicii furnizate de IPF-uri¹¹ și de intermediarii IPF-urilor¹², pentru a evita perturbări înaintea și în cursul procedurii de rezoluție și pentru a contribui la refacerea stabilității și a încrederii pieței după rezoluție.

Identificarea relațiilor cu IPF-urile

39. Instituțiile trebuie să identifice toate relațiile pe care le au cu IPF-urile și cu intermediarii IPF-urilor. De asemenea, trebuie identificate sistemele esențiale și personalul-cheie necesare pentru a menține accesul la serviciile IPF și trebuie instituite măsuri pentru a se asigura că acestea rămân disponibile sau pot fi înlocuite în mod credibil în caz de criză.

40. Instituțiile trebuie să înțeleagă în mod clar cerințele privind calitatea de membru aplicabile furnizorilor de servicii IPF identificați și condițiile de acces continuu la serviciile IPF critice și esențiale din perioada premergătoare procedurii de rezoluție și pe parcursul acesteia. În acest

---

¹¹ Infrastructurile pieței financiare sau „IPF-urile” trebuie interpretate potrivit definiției CPMI-IOSCO și, prin urmare, includ cel puțin: sistemele de plăți, depozitarii centrali (internaționali) de titluri de valoare, sistemele de decontare a titlurilor de valoare, contrapărțile centrale, registrele centrale de tranzacții. (<https://www.bis.org/cpmi/publ/d101a.pdf>)

¹² În conformitate cu secțiunea C punctul 7 din anexa la Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare.

scop, trebuie să identifice obligațiile pe care trebuie să le respecte, în temeiul normelor IPF și al contractelor cu furnizorii de servicii IPF, și să verifice dacă și ce obligații s-ar aplica unei posibile entități succesoare, rezultate în urma procedurii de rezoluție (instituție-punte sau cumpărător). De asemenea, trebuie să identifice obligațiile esențiale care decurg din contractele lor cu alți furnizori de servicii, ale căror servicii sunt necesare pentru a utiliza serviciile IPF-urilor.

41. Instituțiile trebuie să știe cum să comunice cu fiecare furnizor de servicii IPF în perioade de criză financiară și să se asigure că sunt în măsură să furnizeze informațiile suplimentare care ar putea fi necesare pentru facilitarea accesului.
42. Instituțiile trebuie să ia în considerare măsurile pe care IPF-urile și intermediarii IPF-urilor ar fi probabil să le întreprindă, cum ar fi creșterea cerințelor de marjă sau reducerea liniilor de credit puse la dispoziție, precum și circumstanțele, termenele (cum ar fi pe parcursul zilei sau în termen de câteva zile) și măsura în care acestea ar putea fi luate. În plus, instituțiile trebuie să identifice cerințe pentru contribuția cu sume suplimentare la fondurile de garantare, pentru angajamente de lichiditate suplimentare sau pentru prefinanțarea parțială sau integrală a obligațiilor de plată și de decontare în caz de criză financiară și de intrare în procedură de rezoluție. O estimare rezonabilă a cerințelor de lichiditate cu care acestea s-ar putea confrunta în diferite scenarii de criză ar trebui furnizată autorității de rezoluție, împreună cu date detaliate relevante privind liniile de credit și utilizarea acestora și maximul istoric al lichidității (pe parcursul zilei) sau utilizarea garanțiilor reale într-un anumit interval de timp.
43. Instituțiile trebuie să evalueze impactul posibilelor acțiuni identificate (cerințe mai ridicate, accesul limitat, suspendat sau întrerupt la IPF) asupra funcțiilor critice și a liniilor de activitate de bază.

Punerea în corespondență și evaluarea relațiilor cu IPF

44. Instituțiile trebuie să pună în corespondență relațiile cu furnizorii de servicii IPF¹³ cu: (a) funcțiile critice, (b) serviciile relevante, (c) liniile de activitate de bază, (d) entitățile juridice și (e) autoritățile de supraveghere, de rezoluție sau orice alte autorități competente pentru furnizorul de servicii IPF, cel puțin în conformitate cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1624 al Comisiei.
45. Instituțiile trebuie să evalueze credibilitatea acordurilor cu furnizorii alternativi, dacă posibila întrerupere a relației contractuale cu furnizorii de servicii IPF relevante ar putea constitui un obstacol semnificativ în aplicarea strategiei de rezoluție preferate. În cazul în care mecanismele alternative nu sunt viabile, instituțiile trebuie să aibă în vedere măsuri alternative de atenuare a riscului de întrerupere a continuității accesului.

---

¹³ Furnizorii de servicii IPF sunt considerați în mod alternativ critici, atunci când sunt necesari pentru asigurarea unei funcții critice, și esențiali, atunci când sunt necesari pentru desfășurarea unei linii de activitate de bază. Furnizorii de servicii IPF esențiali și critici sunt furnizori de servicii IPF relevante.

46. Instituțiile trebuie să țină evidența măsurilor pe care furnizorii de servicii IPF critice le pot lua pentru sistarea, suspendarea sau limitarea accesului sau o evidență a oricăror altor măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra accesului instituției la serviciul IPF, în cazul în care nu sunt îndeplinite cerințele privind calitatea de membru a acesteia, precum și evidența consecințelor acestora asupra instituției.

Utilizarea IPF-urilor și a intermediarilor IPF-urilor

47. Instituțiile trebuie să înregistreze datele legate de tranzacții cu privire la pozițiile lor relevante și la utilizarea furnizorilor de servicii IPF relevante, care urmează să fie furnizate autorității de rezoluție relevante în perioada premergătoare procedurii de rezoluție, și să fie în măsură să furnizeze, la cerere, autorității de rezoluție date și informații mai detaliate. Aceste evidențe trebuie revizuite și actualizate ori de câte ori volumele prelucrate de furnizorii de servicii IPF sau pozițiile deținute la aceștia se modifică semnificativ.

Planuri pentru situații neprevăzute

48. Instituțiile trebuie să elaboreze și să actualizeze un plan pentru situații neprevăzute care să descrie modul în care vor menține, în situații de criză, accesul la furnizorii de servicii IPF relevante, în perioada premergătoare procedurii de rezoluție, pe parcursul acesteia și după încheierea ei.

49. Instituțiile trebuie să se asigure că planurile pentru situații neprevăzute includ o gamă completă de măsuri plauzibile pe care fiecare furnizor de servicii IPF relevante le-ar putea lua înaintea procedurii de rezoluție și pe parcursul acesteia, precum și eventualele măsuri de atenuare ale instituțiilor. De asemenea, trebuie să detalieze orice cerințe anticipate privind garanțiile reale, lichiditățile sau informațiile și modul în care instituția intenționează să le îndeplinească.

50. Mai precis, instituțiile trebuie să se asigure că planurile pentru situații neprevăzute conțin, printre altele:

- a. măsurile pe care furnizorii de servicii IPF ar trebui să le ia în perioada premergătoare procedurii de rezoluție și pe parcursul acesteia;
- b. infrastructura, procesele și mecanismele operaționale pe care instituția le-a pus în aplicare pentru a se asigura că obligațiile esențiale prevăzute în contractele și normele IPF continuă să fie îndeplinite, pentru a menține accesul la serviciile IPF relevante;
- c. măsurile pe care instituția le-ar întreprinde pentru a atenua amenințările la adresa exercitării funcțiilor sale critice și a liniilor sale de activitate de bază legate de accesul întrerupt sau limitat, cum ar fi administrarea activă a expunerilor, prefinanțarea obligațiilor sau măsurile alternative ex-ante credibile, și rezultatul

probabil al acestor măsuri (efectul asupra funcțiilor critice, asupra liniilor de activitate de bază și asupra clienților);

- d. metodologia care stă la baza estimării cerințelor de lichiditate în situații de criză, inclusiv orice ipoteze legate de volumul preconizat al activității economice;
- e. strategia de comunicare.

Portabilitatea clienților

51. Instituțiile trebuie să identifice cerințe pentru portabilitatea clienților și să furnizeze informațiile aferente în ceea ce privește contrapărțile centrale, în funcție de contrapartea centrală și de segmentul în care acestea acționează ca membru compensator, în conformitate cu procesele și procedurile relevante ale IPF-urilor. Printre acestea se numără informații privind regimul de segregare și tipul de conturi ale clienților, precum și privind numărul de clienți din diferite structuri de conturi.

52. Resursele și sistemele instituțiilor trebuie să fie în măsură să păstreze informații actualizate care să poată fi furnizate rapid în cadrul procedurii de rezoluție, pentru a asigura transferul fără dificultăți al pozițiilor clienților la contrapărțile centrale, precum și al activelor clienților la depozitarii centrali de titluri de valoare. Aceste informații trebuie să cuprindă o listă cu:

- a. clienții pentru fiecare cont omnibus și pozițiile, marjele și activele primite ca garanții reale pentru fiecare client în parte în cadrul contului omnibus;
- b. pozițiile, marjele și activele clienților primite ca garanții reale pentru fiecare client în parte; și
- c. activele pe care le deține fiecare client la depozitarii centrali de titluri de valoare.

Schimbul de informații și comunicarea între autorități

53. Autoritățile de rezoluție ale utilizatorilor de servicii IPF trebuie să-și propună să identifice autoritățile relevante ale fiecărui furnizor de servicii IPF relevante și să poarte cu acestea discuții privind impactul procedurii de rezoluție asupra IPF-urilor care intră în sfera lor de competență.

54. Autoritățile de rezoluție trebuie să-și propună să instituie (cu respectarea legislației aplicabile privind schimbul de informații și confidențialitatea) mecanisme corespunzătoare de schimb de informații, care să includă și alerte timpurii privind riscurile, între autoritățile de rezoluție și de supraveghere ale utilizatorilor de servicii IPF și autoritățile relevante ale furnizorilor de servicii IPF relevante.

4.1.3 Guvernanța în planificarea rezoluției

55. Organul de conducere al instituțiilor trebuie să asigure respectarea de către instituție a prezentului ghid în scopul planificării rezoluției, iar un membru al conducerii superioare în sensul articolului 91 din Directiva 2013/36 trebuie desemnat responsabil cu planificarea rezoluției instituției.

56. Membrul conducerii superioare menționat la alineatul anterior trebuie să fie responsabil cu cel puțin următoarele:

- a. asigurarea furnizării corecte și la timp a informațiilor necesare pentru pregătirea planului de rezoluție al instituției;
- b. asigurarea respectării în permanență de către instituție a cerințelor de planificare a rezoluției;
- c. asigurarea integrării planificării rezoluției în procesele generale de guvernanță ale instituției;
- d. modificarea comitetelor existente sau înființarea de noi comitete în sprijinul activităților de rezoluție, dacă este necesar;
- e. avizarea principalelor obiective și asigurarea unor mecanisme adecvate de delegare în acest sens, ca parte a mecanismelor corespunzătoare de control intern și de asigurare (cum ar fi modelele de raportare cu privire la rezoluție);
- f. informarea regulată a celorlalți membri ai organului de conducere cu privire la stadiul activităților de planificare a rezoluției și la posibilitatea de rezoluție a instituției, toate acestea fiind consemnate în procese-verbale;
- g. asigurarea de resurse financiare și umane adecvate pentru activitățile de rezoluție. În special în cazul unei entități dintr-un grup cu sediul într-o țară terță, fără a se limita însă la acesta: membrul conducerii superioare asigură angajarea de personal care cunoaște situația existentă pe plan local și de personal specializat în planificarea rezoluției care este implicat activ în activitățile generale de planificare a rezoluției grupului și care contribuie la acestea, având capacitatea de a oferi un sprijin real într-un scenariu de rezoluție a grupului; și
- h. identificarea persoanei cu atribuții de conducere numite de instituții în conformitate cu punctul 57.

57. Instituțiile trebuie să numească o persoană cu atribuții de conducere cu experiență, care să fie responsabilă cu punerea în aplicare, gestionarea și coordonarea programului de lucru (intern) privind planificarea rezoluției/posibilitatea de soluționare.

58. Persoana cu atribuții de conducere cu experiență trebuie:

- a. să coordoneze și să gestioneze activitățile de rezoluție, inclusiv pregătirea atelierelor, completarea chestionarelor și alte cereri ale autorităților de rezoluție;
- b. să servească, împreună cu echipa sa, drept principal punct de contact pentru autoritatea (autoritățile) de rezoluție pentru a asigura o abordare coordonată a planificării rezoluției și drept principal punct de contact pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție în cadrul grupului;
- c. să asigure o comunicare coerentă și bine organizată cu autoritățile de rezoluție;
- d. să coordoneze operaționalizarea strategiei de rezoluție (pregătirea și testarea etapelor relevante pentru punerea în aplicare a strategiei în contextul planificării rezoluției) și să participe la simulări pentru testarea și evaluarea gradului de pregătire operațională a instituției; și
- e. dacă este necesar, să stabilească fluxuri de lucru specifice pentru a aborda subiecte legate de rezoluție.

59. Procesele și mecanismele de guvernare trebuie să asigure integrarea planificării rezoluției în cadrul general de gestionare al instituțiilor și să sprijine pregătirea și punerea în aplicare a strategiei de rezoluție.

60. Instituțiile trebuie:

- a. să se asigure că există suficient personal în scopul activităților de rezoluție, pentru a se asigura că în contextul procedurii de rezoluție pot fi luate la timp decizii înainte unui eveniment de rezoluție, pe parcursul acestuia și după;
- b. să stabilească linii clare de responsabilitate, inclusiv linii de raportare și proceduri de escaladare până la și incluzând membrii organului de conducere, și procese de aprobare, atât pentru planificarea rezoluției, cât și pentru gestionarea crizelor (cum ar fi punerea în aplicare a deciziei de rezoluție sau comunicarea cu grupuri relevante de părți interesate), toate acestea fiind documentate în politici și documente de procedură specifice (inclusiv în manuale operaționale);
- c. să se asigure că deciziile strategice țin seama de interconexiunile legate de rezoluție care afectează posibilitatea de soluționare (cum ar fi activitățile de fuziuni și achiziții, restructurarea entităților juridice, modificările modelului de înregistrare, utilizarea garanțiilor intragrup sau modificările mediului informatic);
- d. să informeze autoritățile de rezoluție, fără întârzieri nejustificate, cu privire la modificările semnificative avute în vedere pentru elemente precum modelul de afaceri, structura, cadrul operațional (inclusiv modificările aduse infrastructurii informatice) și guvernarea care afectează activitățile de planificare a rezoluției sau

punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate și posibilitatea de soluționare;

- e. să asigure un flux eficient de informații privind aspecte legate de rezoluție între organul de conducere, persoana cu atribuții de conducere responsabilă și toți ceilalți membri ai personalului relevant, care să le permită să-și îndeplinească rolurile înaintea evenimentului de rezoluție, pe parcursul acestuia și după;
- f. să se asigure că furnizorii intragrup de servicii relevante au propria structură de guvernanță și propriile linii de raportare clar definite, că nu se bazează excesiv pe personalul cu atribuții de conducere angajat de alte entități din grup, că dispun de mecanisme pentru situații neprevăzute pentru a asigura continuitatea prestării serviciilor relevante în cadrul procedurii de rezoluție și structurarea prestării acestora în cadrul grupului astfel încât să se evite tratamentul preferențial în cazul intrării în dificultate sau în cazul rezoluției oricărei entități din grup; și
- g. în cazul unui grup cu sediul într-o țară terță, să se asigure că entitatea dispune de suficient personal și că conducerea acesteia este bine informată cu privire la strategia de rezoluție a grupului, inclusiv cu privire la procesele/procedurile de decizie în caz de criză, și că este în măsură să echilibreze procesul de decizie al grupului cu sediul într-o țară terță în ceea ce privește continuitatea activității, ținând seama de posibilitatea de soluționare a entităților locale.

61. Instituțiile trebuie să instituie un proces de asigurare a calității pentru a asigura integralitatea și exactitatea informațiilor transmise autorităților de rezoluție în scopul planificării rezoluției. Informațiile relevante pentru procedura de rezoluție și planurile stabilite de instituție trebuie, de asemenea, revizuite periodic de auditul intern.

62. Instituțiile trebuie:

- a. să dispună de mecanisme care să asigure integralitatea și exactitatea datelor;
- b. să se asigure că informațiile relevante pentru procedura de rezoluție sunt revizuite periodic de auditul intern (activitățile de planificare a rezoluției fac parte din planul anual de audit);
- c. să se asigure că comitetul de audit monitorizează eficacitatea cadrului aferent controlului intern al calității al instituției și primește și ia în considerare rapoartele de audit; și
- d. să se asigure că aceste mecanisme sunt revizuite periodic de comitetul de audit sau de altă structură.

4.2 Cerințe minime referitoare la resursele financiare în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei

4.2.1 Finanțarea și lichiditatea în procedura de rezoluție

Analiza lichidității

63. Instituțiile trebuie să identifice entitățile și monedele pe care le consideră semnificative¹⁴ din motive de lichiditate, precum și posibilele zone cu risc de lichiditate din cadrul grupului. La identificarea entităților semnificative, instituțiile trebuie să ia în considerare orice entități juridice relevante, așa cum sunt definite la articolul 2 alineatul (4) din Regulamentul delegat (UE) 2016/1624 al Comisiei, dar trebuie să țină seama și de orice rol esențial pe care acestea îl au în furnizarea de finanțare, cum ar fi accesul la facilități ale băncii centrale.
64. Instituțiile trebuie să demonstreze capacitatea de a-și măsura și raporta poziția de lichiditate într-un termen scurt și să aibă capacitatea de a efectua analiza lichidității pozițiilor curente la nivelul entităților semnificative și al grupului în cazul monedelor semnificative, conform articolului 415 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. De asemenea, trebuie să fie în măsură să confirme că necesarul de lichiditate al fiecărei entități ne semnificative și obligațiile care decurg din fiecare monedă ne semnificativă nu reprezintă un risc pentru poziția de lichiditate a instituției aflate în procedură de rezoluție.
65. Instituțiile trebuie să identifice factorii determinanți ai lichidității în perioada premergătoare procedurii de rezoluție și pe parcursul acesteia. La identificarea factorilor determinanți, instituțiile trebuie să ia în considerare diferite tipuri de crize.
66. Instituțiile trebuie să se asigure că analiza lichidității menționată la punctul 68 este actualizată, după caz, la nivelul entităților semnificative, iar instituțiile trebuie să furnizeze în timp util aceste informații autorităților de rezoluție, cu scopul de a descrie posibilele surse de lichiditate în sprijinul rezoluției, în conformitate cu secțiunea B punctul 20 din anexa la Directiva 2014/59/UE.
67. Instituțiile trebuie să raporteze indicatorii prevăzuți la punctul 68 la nivelul grupului de rezoluție, pentru fiecare entitate juridică semnificativă¹⁵ și, dacă este cazul, pentru anumite sucursale din cadrul grupului de rezoluție, agregați, pe bază individuală și în funcție de moneda semnificativă. În plus, instituțiile trebuie să detalieze ipotezele pe care se bazează pentru a prognoza evoluția valorii de lichiditate a capacității de compensare.

---

¹⁴ În acest scop, monedele semnificative sunt monedele pentru care sunt necesare raportări separate în conformitate cu articolul 415 alineatul (2) din Regulamentul nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

¹⁵ Identificată în conformitate cu punctul 66.

68. Instituțiile trebuie să simuleze fluxurile de numerar pentru elementele bilanțiere și extrabilanțiere, precum și capacitatea de compensare în diferite scenarii de rezoluție:

- a. pentru grupul de rezoluție, pentru fiecare entitate juridică semnificativă și, după caz, pentru anumite sucursale din perimetrul grupului de rezoluție, pe bază individuală;
- b. la nivel agregat în moneda de raportare și la nivelul fiecărei monede semnificative, inclusiv în toate monedele relevante pentru participarea instituțiilor la IPF-uri; și
- c. pe mai multe perioade de timp, de la overnight la un orizont de timp suficient după rezoluție (de exemplu, șase luni).

69. La estimarea necesarului de lichiditate și finanțare necesar punerii în aplicare a strategiei de rezoluție, așa cum se menționează la punctul 68, instituțiile trebuie să acorde o atenție deosebită:

- a. obstacolelor juridice, de reglementare și operaționale în calea transferabilității lichidităților, în special intragrup;
- b. obligațiilor legate de activitățile de plată, de compensare și de decontare, inclusiv modificărilor cererii de lichiditate și ale surselor necesare pentru îndeplinirea acestor obligații, precum și efectelor pe care măsurile nefavorabile întreprinse de IPF-uri sau de intermediarii IPF-urilor le pot avea asupra lichidității;
- c. cerințelor privind contrapărțile și garanțiile reale, inclusiv celor care decurg din calitatea de membru al contrapărților centrale și al IPF-urilor, cum sunt cerințele privind majorarea marjei inițiale sau a marjei de variație pentru instrumentele financiare pe parcursul procedurii de rezoluție și după aceasta;
- d. drepturilor contractuale de suspendare, de încetare și de compensare/compensare reciprocă pe care contrapărțile pot fi îndreptățite să le exercite în cazul declanșării procedurii de rezoluție a instituției;
- e. fluxurilor de lichidități dintre grupul de rezoluție și entitățile din grup aflate în afara perimetrului grupului de rezoluție și dacă acestea ar trebui analizate în condiții de concurență deplină și evaluată soliditatea juridică a acestora în cadrul procedurii de rezoluție;
- f. obstacolelor juridice și operaționale în calea constituirii la timp a garanțiilor reale disponibile;
- g. necesarului minim și maxim de lichiditate pe parcursul zilei, cheltuielilor de exploatare și necesarului de capital circulant; și

- h. facilităților de lichiditate disponibile din partea băncii centrale, precum și clauzelor și condițiilor aferente de accesare și rambursare.

Mobilizarea activelor și a altor resurse private

70. Instituțiile trebuie să aibă capacitatea de:

- a. a identifica toate activele care pot fi folosite ca garanții reale eligibile în sprijinul finanțării în cadrul procedurii de rezoluție;
- b. a diferenția între activele grevate și activele negrevate de sarcini, stabilind drepturile legale atât asupra garanțiilor reale gajate, cât și asupra celor negajate;
- c. a monitoriza garanțiile reale disponibile și negrevate de sarcini la nivelul grupului de rezoluție și al fiecărei entități juridice semnificative sau sucursale din perimetrul grupului de rezoluție, pe bază individuală, pentru fiecare monedă semnificativă; și
- d. a raporta în detaliu informații privind garanțiile reale disponibile (inclusiv privind eligibilitatea impusă de banca centrală, moneda, tipul de active, amplasarea, calitatea creditului), chiar și atunci când condițiile se schimbă rapid.

71. Instituțiile trebuie să operaționalizeze mobilizarea garanțiilor reale, elaborând și documentând toate etapele operaționale necesare, inclusiv orizontul de timp și procesele de guvernare, și să mobilizeze garanțiile reale care se pot afla în filialele și/sau sucursalele care își desfășoară activitatea în alte monede. Trebuie să se analizeze mobilizarea garanțiilor reale disponibile și să se evalueze și să se testeze periodic (cel puțin o dată pe an) eficacitatea și soliditatea lor operațională, pentru a include, de exemplu, capacitatea de a vinde, de a desfășura operațiuni de tip repo sau de a împrumuta în baza anumitor active. Instituțiile trebuie să acorde o atenție deosebită obstacolelor apărute în calea circulației fondurilor și obstacolelor juridice din jurisdicțiile străine. În acest scop, instituțiile trebuie să aibă capacitatea de a calcula și de a raporta valoarea activelor transferabile fără restricții în cadrul grupului, ținând seama și de necesitatea de a satisface cerințele de reglementare locale și de a acoperi necesarul de lichiditate operațională.

Accesul la facilitățile obișnuite ale băncii centrale

72. Instituțiile trebuie să ia în considerare propria necesitate și capacitate de a monetiza garanțiile reale deținute la terți, inclusiv orice posibilă necesitate sau capacitate de a solicita lichidități de la facilitățile obișnuite ale băncii centrale.

73. Instituțiile trebuie să se asigure că entitățile juridice semnificative ale unei instituții aflate în procedură de rezoluție iau în considerare și condițiile de acces la facilitățile obișnuite ale băncii centrale, inclusiv condițiile minime care trebuie îndeplinite, cerințele privind garanțiile reale, durata sau alte condiții.

74. Instituțiile trebuie să fie în măsură să ofere informații cu privire la volumul și amplasarea în cadrul grupului a activelor care ar fi de așteptat să se califice drept garanții reale pentru facilitățile oferite de banca centrală, în conformitate cu articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei.

Cooperarea transfrontalieră

75. În cazul intrării în procedură de rezoluție a unui grup transfrontalier, autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor trebuie să coopereze pentru a sprijini punerea în aplicare consecventă și eficace a planurilor de finanțare a rezoluției la nivelul grupului și la nivel local.

4.3 Cerințe minime referitoare la sistemele informatice, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei

4.3.1 Testarea sistemelor informatice

76. Prezentul ghid introduce o serie de condiții pentru ca instituțiile să fie în măsură să ofere la timp informații relevante autorităților de rezoluție. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește continuitatea operațională, finanțarea și lichiditatea în cadrul procedurii de rezoluție. Instituțiile trebuie să organizeze simulări pentru a demonstra că dispun de capacitățile menționate în secțiunile 4.1.1, 4.2.1 și 4.3.2. Pe măsură ce capacitățile se consolidează, aceste simulări trebuie să aibă loc regulat până când autoritatea de rezoluție este satisfăcută și decide să le reducă frecvența.

4.3.2 Sistemele informatice de evaluare

77. Instituțiile trebuie să aibă capacități (inclusiv SGI și infrastructură tehnologică) pentru a sprijini furnizarea la timp a datelor provenite din evaluări la un nivel suficient de granularitate pentru a permite efectuarea evaluărilor într-un interval de timp adecvat. Aceste capacități sunt prezentate în capitolul privind SGI din ghidul ABE privind evaluarea¹⁶.

---

¹⁶ <https://www.eba.europa.eu/eba-highlights-importance-data-and-information-preparedness-perform-valuation-resolution>

4.4 Cerințe minime referitoare la aspectele transfrontaliere, în conformitate cu articolul 30 din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei

4.4.1 Recunoașterea contractuală a competențelor de recapitalizare internă și de suspendare în caz de rezoluție

78. Instituțiile trebuie să fie în măsură să furnizeze o listă a contractelor încheiate în temeiul legislației țărilor terțe. Această listă trebuie să identifice contrapartea, obligațiile instituțiilor și dacă contractul este exceptat de la recunoașterea contractuală și/sau dacă este impracticabil din perspectiva recunoașterii contractuale¹⁷ sau dacă acesta conține condițiile de recunoaștere contractuală pentru competențele de recapitalizare internă și de suspendare, conform articolului 55 și, respectiv, 71a din Directiva 2014/59/UE.

79. La monitorizarea respectării de către instituții a articolului 71 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE, autoritățile de rezoluție trebuie să aibă în vedere cele mai adecvate mijloace, ținând cont de cadrul juridic național:

- a. trimiterea de scrisori instituțiilor în cauză;
- b. publicarea/distribuirea unei note circulare către instituții;
- c. publicarea așteptării conform căreia instituțiile trebuie să respecte cerința;
- d. emiterea de decizii/ordine administrative;
- e. emiterea de noi reglementări/acte (locale).

80. Instituțiile trebuie să efectueze autoevaluări și să declare dacă sunt în măsură să furnizeze datele solicitate în formatul și la termenele corespunzătoare.

81. Autoritățile de rezoluție trebuie să verifice mai departe dacă sunt respectate condițiile menționate la punctele 78 și 80, prin următoarele mijloace, după caz:

- a. să solicite ca datele să fie furnizate într-un format prestabilit, la anumite intervale de timp. Acest lucru poate fi verificat ulterior printr-o cerere ad-hoc de testare a capacității instituției de a furniza datele solicitate într-o perioadă scurtă de timp;
- b. să solicite instituțiilor să efectueze o analiză a deficitului existent în ceea ce privește informațiile colectate și disponibile în sistemele lor, comparativ cu seturile minime de informații prevăzute în Regulamentul delegat (UE) 2016/1712 al Comisiei¹⁸;

---

¹⁷ În măsura posibilului.

¹⁸ Regulamentul delegat (UE) 2016/1712 al Comisiei din 7 iunie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează un set minim de informații privind contractele financiare care trebuie să figureze în evidența detaliată și circumstanțele în care trebuie impusă această cerință (JO L 258, 24.9.2016, p. 1).

- c. să desemneze funcția de audit intern a instituției pentru a verifica conformitatea. Pe baza acestei analize de audit, autorității de rezoluție i se transmite o situație cu rezultatul procesului de analiză;
- d. să organizeze exerciții de simulare.

Obligațiile autorităților în cadrul colegiilor de rezoluție

82. Pentru a monitoriza în mod eficace posibilitatea de rezoluție în cadrul colegiilor, autoritățile de rezoluție trebuie să furnizeze, la fiecare reuniune anuală, informații actualizate cu privire la progresele înregistrate în fiecare jurisdicție în cursul ultimului ciclu de planificare a rezoluției și să indice un termen de punere în aplicare a cerințelor prevăzute în prezentul ghid. Anexa 2 la prezentul ghid conține un model de monitorizare a progreselor înregistrate.

4.5 Punerea în aplicare a procedurii de rezoluție

83. Instituțiile, în coordonare cu autoritățile de rezoluție, trebuie să descrie toate aspectele operaționale ale strategiei de rezoluție și toate măsurile operaționale necesare pentru aceasta, așa cum se prevede în această secțiune din ghid, în manualele operaționale (inclusiv responsabilitățile, procedurile de escaladare, asigurarea calității și toate reglementările relevante) și să evalueze și să testeze regulat aceste aspecte prin simulări. În manualele operaționale menționate, instituțiile trebuie să acopere, de asemenea, scenariile corespunzătoare și să descrie toate reglementările interne relevante.

84. Întrucât aspectele operaționale ale strategiei de rezoluție sunt în cea mai mare parte legate de instrumentul (instrumentele) care trebuie utilizat(e) și fac referire la mai multe așteptări prezentate în capitolele următoare, instituțiile trebuie să demonstreze că dispun de capacități de testare și de operaționalizare, astfel cum se descrie mai jos în ghid.

4.5.1 Mecanismul de schimb prin recapitalizare internă

Dezvoltarea aspectelor externe ale mecanismului de schimb prin recapitalizare internă

85. Întrucât punerea în aplicare externă a recapitalizării interne implică diferite părți din industrie, autoritățile de rezoluție trebuie să colaboreze cu toate părțile relevante și, cel puțin, cu instituțiile, infrastructurile pieței și alte autorități relevante. Instituțiile și autoritățile de rezoluție trebuie să coopereze pentru a concepe un mecanism de schimb credibil.

86. Instituțiile, care ar trebui să sprijine în mod activ autoritățile în cauză, trebuie să se asigure că acest mecanism le este aplicabil din punct de vedere operațional. Ca atare, acestea trebuie să

prevadă într-un manual operațional de recapitalizare internă un proces de punere în aplicare a mecanismului de schimb prin recapitalizare internă care să respecte cadrul național de reglementare aplicabil și să evidențieze modul în care acest proces:

- a. abordează întreruperea, anularea sau suspendarea cotării la bursă sau a tranzacționării titlurilor de valoare;
- b. abordează riscul tranzacțiilor nedecontate¹⁹;
- c. abordează cotarea sau cotarea din nou și admiterea la tranzacționare a titlurilor de valoare noi sau a altor creanțe;
- d. permite furnizarea de capitaluri proprii creditorilor care au făcut obiectul recapitalizării interne;
- e. ia în considerare o eventuală ajustare care ar putea fi necesară într-o etapă ulterioară, odată ce se cunoaște adevărata amploare a pierderilor instituției, de exemplu pe baza rezultatului evaluării finale; și
- f. permite revendicarea eventualelor capitalurilor proprii reziduale nerevendicate după perioada inițială de schimb. Este posibil ca noii acționari sau noii proprietari ai capitalurilor proprii să nu fie identificați și contactați imediat în perioada de început a punerii în aplicare a recapitalizării interne. Prin urmare, mecanismul de schimb prin recapitalizare internă ar trebui să le permită să-și revendice drepturile într-o etapă ulterioară.
- g. respectă obligațiile de publicare în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014²⁰.

87. Pentru grupurile transfrontaliere, rolurile autorităților din țara de origine și din țara gazdă în procesul de schimb prin recapitalizare internă trebuie stabilite ex-ante prin intermediul colegiilor de rezoluție/grupurilor de gestionare a crizelor.

Dezvoltarea aspectelor interne ale mecanismului de schimb prin recapitalizare internă

88. Instituțiile trebuie să prevadă într-un manual operațional toate aspectele interne ale recapitalizării interne, termenul, procesele interne care asigură transferul pierderilor către entitatea de rezoluție, etapele individuale pentru reducerea valorii contabile și conversia în funcție de tipul de instrument.

89. Instituțiile trebuie să stabilească într-un manual operațional modul în care vor comunica informațiile necesare în scopul evaluării, în conformitate cu secțiunea 4.3.2 din ghid, și în scopul ordinului de recapitalizare internă.

---

¹⁹ Procedura de rezoluție ar putea avea loc chiar dacă au fost efectuate tranzacții cu titluri de valoare care nu au fost încă decontate.

²⁰ Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață).

90. Instituțiile trebuie să demonstreze modul în care ar putea să-și actualizeze în termen scurt bilanțul pe baza evaluării provizorii, de exemplu în weekendul rezoluției.
91. La stabilirea aspectelor interne ale recapitalizării interne, instituțiile trebuie să ia în considerare cel puțin următoarele aspecte: obstacolele juridice, obstacolele contabile, impactul fiscal, caracteristicile specifice instrumentului, vehiculele investiționale, acoperirea riscurilor, dobânzile acumulate, datoriile deținute de instituție și ajustările ipotezelor.

4.5.2 Reorganizarea activității

92. După luarea deciziei cu privire la aplicarea unei măsuri de rezoluție, probabil vor trebui aplicate măsuri de reorganizare a activității necesare pentru a restabili viabilitatea instituției în mod fezabil și cuprinzător. Printre aceste măsuri se numără atât măsuri de reorganizare a activității menite să restabilească viabilitatea entității, cât și să reorganizeze modelul de prestare a serviciilor în cazul transferului către un cumpărător sau o instituție-punte sau în caz de separare a unei părți din grup, de exemplu, în cazul strategiei cu mai multe puncte de intrare.

Capacitățile care stau la baza elaborării planului de reorganizare a activității

93. Instituțiile trebuie să dispună de un proces de guvernare pentru planul de reorganizare a activității, în conformitate cu articolul 52 din Directiva 2014/59/UE și cu Regulamentul delegat (UE) 2016/1400 al Comisiei²¹, care urmează să fie adoptat dacă este necesar. Procesul de guvernare trebuie să asigure implicarea corespunzătoare a tuturor domeniilor de activitate, a tuturor unităților și a tuturor structurilor instituției.
94. Instituțiile trebuie să demonstreze că înțeleg bine acordul de coordonare încheiat între autoritățile de rezoluție și autoritățile competente în conformitate cu titlul III din Ghidul ABE privind planurile de reorganizare a activității în temeiul Directivei 2014/59/UE²².
95. Instituțiile trebuie să dispună de un proces de comunicare a planului de reorganizare a activității către autoritățile de rezoluție și autoritățile competente, care să permită acestor autorități să evalueze rapid viabilitatea acestuia, în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul delegat (UE) 2016/1400 al Comisiei. Acest proces trebuie să precizeze modul în care observațiile și întrebările privind planul de reorganizare a activității adresate de autoritățile competente și de autoritățile de rezoluție vor fi abordate rapid de către instituții.
96. Instituțiile trebuie să fie în măsură să demonstreze modul în care planul de reorganizare a activității va fi modificat în urma evaluării de către autoritățile de rezoluție și autoritățile competente.

---

²¹ Regulamentul delegat (UE) 2016/1400 al Comisiei din 10 mai 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care prevăd elementele minime din planul de reorganizare a activității și conținutul minim al raportului privind progresele înregistrate în aplicarea planului (JO L 228, 23.8.2016, p. 1).

²² EBA/GL/2015/21.

Identificarea și planificarea eventualelor opțiuni de reorganizare a activității

97. Orice element al unui viitor plan de reorganizare a activității care este estimat fie ca fiind esențial pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție, inclusiv orice element privind separarea operațională a unor părți din grup în cazul unei strategii cu mai multe puncte de intrare sau în cazul utilizării instrumentului de separare a activelor, fie ca fiind foarte probabil să apară (cum ar fi opțiunile de redresare sau lichidarea solvabilă a portofoliilor complexe) trebuie să fie deja reflectat, în coordonare cu autoritățile de rezoluție, în faza de planificare a rezoluției.

98. În acest sens, trebuie luate în considerare în special elementele prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (c) și la articolul 2 alineatul (2), precum și o descriere în termeni generali a eventualelor surse de finanțare, astfel cum sunt menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul delegat (UE) 2016/1400 al Comisiei.

Separabilitatea în sprijinul rezoluției și al reorganizării activității

99. În cazul în care strategia de rezoluție sau opțiunile de reorganizare a activității identificate în prealabil au fost identificate în conformitate cu secțiunea anterioară și prevăd separarea anumitor părți ale unei instituții sau ale unui grup, instituțiile trebuie să-și demonstreze capacitatea de a acționa rapid în acest sens. Acest lucru va fi, de regulă, valabil pentru punerea efectivă în aplicare a unei strategii cu mai multe puncte de intrare și a unor strategii care prevăd transferul unei (unor) părți din grup.

100. După caz, instituțiile trebuie să aibă capacitatea de a identifica și de a separa portofolii de active. Acestea trebuie să fie în măsură să combine în mod adecvat aceste active și pasive și trebuie să acorde o atenție deosebită activelor care nu pot fi separate unele de altele, ținând seama și de categoriile de acorduri care sunt protejate în cadrul transferului parțial al activelor, drepturilor și pasivelor unei instituții aflate în procedură de rezoluție, în conformitate cu articolul 76 din Directiva 2014/59/UE și cu specificațiile suplimentare prevăzute în Regulamentul delegat (UE) 2017/867 al Comisiei²³.

101. Pentru a demonstra separabilitatea unui grup de rezoluție în contextul unei strategii cu mai multe puncte de intrare, instituțiile, în coordonare cu autoritățile de rezoluție, trebuie să stabilească în mod clar care este modelul operațional vizat și modul în care acesta va fi realizat într-un interval de timp rezonabil. De exemplu, dacă planul de restructurare prevede transferul prestării serviciilor relevante de la o entitate din grupul care a făcut obiectul rezoluției la un furnizor terț sau la entitatea separată, trebuie demonstrat clar cum se va realiza acest lucru și în ce interval de timp. Același lucru este valabil și în cazul internalizării serviciilor relevante la nivelul entității care a făcut obiectul soluționării, în caz de rezoluție.

---

²³ Regulamentul delegat (UE) 2017/867 al Comisiei din 7 februarie 2017 privind categoriile de acorduri care trebuie protejate în cadrul transferurilor parțiale de proprietate în temeiul articolului 76 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 131, 20.5.2017, p. 15).

Reautorizare și aprobări

102. Instituțiile, în coordonare cu autoritățile de rezoluție, trebuie să identifice aprobările și autorizațiile relevante în materie de supraveghere și reglementare de care vor avea nevoie pentru a pune în aplicare măsura de rezoluție și, în măsura posibilului, să instituie proceduri pentru a asigura emiterea la timp a aprobărilor și autorizațiilor necesare.
103. În special, (a) societățile financiare nou înființate trebuie să solicite autorizația de desfășurare a activităților reglementate; (b) potențialii noi membri ai organului de conducere trebuie să obțină aprobările cu privire la cerințele prudențiale de adecvare -; (c) în cazul strategiilor cu mai multe puncte de intrare, poate fi necesară aprobarea încheierii unor acorduri de externalizare cu fostele entități ale grupului; și (d) transferul controlului către noi acționari poate determina aplicarea unor cerințe privind modificarea controlului (cum ar fi aprobarea în baza cadrului de reglementarea deținerilor calificate).
104. Pentru scopurile unor astfel de reautorizări și aprobări, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție trebuie să stabilească proceduri clare pentru a permite o bună interacțiune și coordonare între ele și cu autoritățile de supraveghere financiară.
105. Autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente relevante, trebuie să revizuiască măsurile de restructurare propuse de instituții. În contextul unei strategii cu mai multe puncte de intrare, trebuie acordată o atenție deosebită viabilității mecanismelor operaționale care urmează să fie instituite după rezoluție.

4.5.3 Guvernanța în punerea în aplicare a rezoluției

106. Instituțiile trebuie să dispună de proceduri de guvernanță care să sprijine luarea la timp a deciziilor în cadrul procedurii de rezoluție pentru pregătirea eficace și punerea în aplicare la timp a strategiei de rezoluție de către autoritățile de rezoluție și care să permită, de asemenea, furnizarea de informații relevante și o supraveghere eficace.

Administrarea și controlul instituției pe durata procedurii de rezoluție

107. Autoritățile de rezoluție trebuie să clarifice în planurile de rezoluție (i) responsabilitățile în administrarea instituției și competențele și drepturile de administrare care pot fi exercitate de autoritatea de rezoluție, de administratorul de rezoluție (administratorii speciali numiți în temeiul articolului 35 din Directiva 2014/59/UE) și de conducerea instituției pe parcursul procedurii de rezoluție și al oricărei restructurări ulterioare; și (ii) controlul instituției.
108. În cazul unui transfer sau al unei instituții-punte, autoritățile de rezoluție ar putea fi nevoite să încheie acorduri de coordonare a activităților-cheie ale instituției-punte operaționale.
109. La momentul rezoluției, autoritățile de rezoluție trebuie să aibă în vedere comunicarea către piață a cadrului de control și administrare pe parcursul perioadei de recapitalizare internă.

Revocarea și numirea conducerii

110. Autoritățile de rezoluție trebuie să precizeze situațiile în care pot fi revocați membrii organului de conducere și ai conducerii superioare și în care pot fi numiți noi membri ai organului de conducere, în funcție de circumstanțele intrării în dificultate a instituției și de orice măsuri luate deja de instituție sau de autoritățile de supraveghere în faza de redresare.
111. Autoritățile de rezoluție trebuie să solicite instituțiilor să instituie opțiuni și măsuri pentru păstrarea personalului-cheie al instituției (astfel cum a fost identificat de instituții) în procedura de rezoluție, inclusiv, dacă este necesar, pentru facilitarea aplicării strategiei de rezoluție.
112. Autoritățile competente, în cooperare cu autoritățile de rezoluție, trebuie să specifice criteriile pe care ar trebui să le îndeplinească noua conducere, precum și informațiile, indicațiile, autorizațiile și documentele de care ar putea avea nevoie.

Transferul controlului către noii proprietari și noii membri ai organului de conducere

113. Autoritățile de rezoluție trebuie să elaboreze un mecanism clar pentru (i) stabilirea noilor drepturi de proprietate în cadrul instituției ca urmare a schimbului prin recapitalizare internă și pentru (ii) trecerea la o stare de fapt în care drepturile de guvernare și control sunt exercitate de noii proprietari.
114. Acest mecanism trebuie făcut public ex-ante (după caz) și evidențiat în comunicări la momentul rezoluției.

4.5.4 Comunicarea

115. Comunicarea clară a informațiilor relevante către creditorii, participanții la piață și alte părți interesate importante trebuie să promoveze certitudinea și previzibilitatea, limitând astfel contagiunea și sporind încrederea în măsurile de rezoluție.

Strategia de comunicare

116. Instituțiile, în cooperare cu autoritățile de rezoluție, trebuie să elaboreze o strategie cuprinzătoare de comunicare pentru creditorii și piață pe perioada procedurii de rezoluție.
117. Instituțiile trebuie să dispună de o strategie de comunicare care să includă, după caz, documente standardizate, întrebări frecvente și răspunsuri și alte instrumente care urmează să fie utilizate în etapele-cheie ale procedurii de rezoluție.
118. Instituțiile trebuie să identifice grupurile de părți interesate externe și interne critice, care trebuie informate în cadrul procesului de rezoluție, inclusiv grupurile de părți interesate prevăzute la articolul 22 alineatul (6) din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei, precum și furnizorii relevanți de servicii sau de active operaționale. Trebuie întocmită și

actualizată o listă a părților interesate externe și interne critice identificate, pentru a fi gata să fie comunicată autorității de rezoluție.

119. Instituțiile trebuie să elaboreze o strategie de comunicare care să vizeze grupurile de părți interesate identificate, cu luarea în considerare a aspectelor legate de confidențialitate.
120. Pentru fiecare grup de părți interesate identificat, planul de comunicare trebuie să conțină mesajele-cheie (și nivelul de detaliere al acestora) care urmează să fie comunicate pentru a spori încrederea în instituție pe tot parcursul procedurii de rezoluție. Mesajele-cheie trebuie să fie clare, coerente și ușor de înțeles și trebuie să cuprindă, printre altele:
- a. o declarație generală bazată pe nivelul de comunicare care ar fi probabil necesar în funcție de măsurile de rezoluție care ar putea fi luate; și
  - b. informații privind consecințele rezoluției pentru respectivul grup de părți interesate, în vederea promovării certitudinii și previzibilității.
121. Instituțiile trebuie să stabilească când este necesară comunicarea cu părțile interesate identificate și să definească o strategie și proceduri de prevenire a eventualelor scurgeri de informații.
122. Instituțiile trebuie să identifice emitentul comunicării (unitatea/funcția responsabilă cu definirea mesajului) și, dacă este diferit, unitatea/funcția responsabilă cu diseminarea mesajului, împreună cu canalele efective de comunicare și infrastructura care va fi necesară și utilizată pentru a implementa strategia de comunicare și a disemina mesajele relevante.
123. Instituțiile trebuie să identifice orice comunicări către participanții la piață pe care ar putea avea obligația să le efectueze conform cerințelor naționale de publicare a informațiilor aplicabile.

Anexa 1 – Calendarul rezoluției

---

124. Pot fi identificate diferite etape pentru pregătirea și punerea în aplicare a strategiei de rezoluție alese, exemplificate, în principal, după cum urmează: (i) planificarea rezoluției [atât de către autoritatea de rezoluție – elaborarea planului și evaluarea posibilității de soluționare), cât și de către instituție (îmbunătățirea posibilității de soluționare)], (ii) pregătirea procedurii de rezoluție, (iii) „weekendul rezoluției” și (iv) închiderea procedurii de rezoluție.
125. Planificarea rezoluției cuprinde o analiză a structurilor juridice, financiare și operaționale ale instituțiilor, care identifică funcțiile și serviciile critice, precum și o analiză a structurilor de capital și de finanțare ale instituțiilor, în vederea elaborării unor strategii de rezoluție fezabile și credibile. Acest exercițiu include, de asemenea, o evaluare a măsurii în care instituțiile sunt pregătite să pună în aplicare strategia de rezoluție preferată, prin identificarea obstacolelor apărute în calea posibilității lor de soluționare și, dacă este necesar, prin elaborarea de planuri de abordare a acestor obstacole.
126. În etapa premergătoare procedurii de rezoluție, autoritățile de rezoluție relevante se pregătesc în vederea adoptării schemelor de rezoluție, pe baza unor evaluări independente care le oferă informații cu privire la îndeplinirea condițiilor de declanșare a rezoluției și de aplicare a recapitalizării interne și la instrumentele de rezoluție care ar trebui puse, în cele din urmă, în aplicare. Capacitatea sistemelor de gestiune a informației (SGI) ale instituțiilor de a oferi informații exacte și la timp este fundamentală pentru efectuarea fiabilă și solidă a acestor evaluări.
127. „Weekendul rezoluției” este etapa (care are loc, de preferință, când piețele sunt închise, după cum sugerează și denumirea) care începe cu stabilirea faptului că o entitate este în curs de a intra sau este susceptibilă de a intra în dificultate și care cuprinde toate procesele interne necesare pentru adoptarea schemei de rezoluție de către autoritatea competentă relevantă. În cazul în care se utilizează recapitalizarea internă în regim bancar deschis (open bank bail-in) ca instrument de rezoluție, instituțiile au la dispoziție o lună de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru a pregăti un plan de reorganizare a activității în vederea aprobării de către autoritatea de rezoluție. Pentru o punere eficientă și eficace în aplicare a strategiei de rezoluție și a planului aferent de reorganizare a activității, instituțiile trebuie să prevadă, pe cât posibil, și să instituie mecanisme de guvernare, planuri de comunicare și sisteme de gestiune a informației adecvate.
128. După punerea în aplicare a măsurilor de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să evalueze dacă acționarii și creditorii afectați ar fi beneficiat de un tratament mai bun dacă instituțiile ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență. Această evaluare se va baza pe o altă evaluare independentă, care va permite autorității de rezoluție să decidă dacă acționarii și creditorii afectați au sau nu dreptul la compensații.

Anexa 2 – Model de evaluare a posibilității de soluționare (vezi documentul separat)

Anexa 3: Lista câmpurilor minime care trebuie incluse în registrul de contracte

---

Câmpuri esențiale

- 1) Identificator [vezi modelul CIR Z 8.00, 0005]
- 2) Data de începere a contractului
- 3) Data de încetare a contractului
- 4) Data următoarei reînnoiri
- 5) Părțile la contract și datele de contact (numele, adresa sediului social, țara de înregistrare, identificatorul entității juridice sau numărul de înregistrare al societății, societatea-mamă, dacă este cazul) [vezi modelul CIR Z 8.00, 0020-0050]
- 6) Subcontractant (Da/Nu)
- 7) Face parte din grup [vezi modelul CIR Z 8.00, 0060] (dacă serviciul este furnizat din interiorul sau din afara grupului – Da/Nu)
- 8) Face parte din grupul de rezoluție (dacă serviciul este furnizat din interiorul sau din afara grupului de rezoluție – Da/Nu)
- 9) Departamentul din grup responsabil cu gestionarea principalelor operațiuni care fac obiectul contractului (nume și identificator unic)
- 10) Scurtă descriere a serviciului
- 11) Structura prețurilor este previzibilă, transparentă și stabilă în condiții de concurență deplină (Da/Nu)
- 12) Costul bugetar anual total (estimat) al serviciului sau prețul, în cazul în care este mai relevant
- 13) Nivelul de criticalitate (ridicat, mediu, de evaluat)
- 14) Funcția critică pentru care serviciul este relevant [vezi modelul CIR Z 8.00, 0070-0080]
- 15) Linii de activitate de bază pentru care serviciul este relevant

16) Grupul/grupurile de rezoluție pentru care serviciul este relevant (numele grupului de rezoluție)

17) Numele furnizorului de servicii alternativ

18) Jurisdicția (jurisdicțiile) contractului sau procesului de soluționare a litigiilor, inclusiv procedurile de soluționare convenite, medierea și arbitrajul sau soluționarea pe plan intern a litigiilor

19) Legislația aplicabilă [vezi modelul CIR 2018/1624 Z 8.00, 0110]

20) Țara (țările) în care sunt prestate serviciile (dacă diferă de țara de înregistrare a furnizorului)

21) Contract rezilient la rezoluție (conform caracteristicilor reziliente la rezoluție) (Da/Nu/Parțial³³)

22) Penalități pentru suspendarea, nerespectarea sau de încetarea contractului, întârzierea plăților

23) Cauza/e de încetare anticipată

24) Termenul de preaviz cu privire la încetarea contractului pentru furnizor

25) Durata asistenței după încetarea contractului (luni)

Câmpuri suplimentare

1) Relațiile dintre contracte (de exemplu, trimiteri încrucișate între acordurile privind furnizarea de servicii și contractele-cadru)

2) Condiții de plată (de exemplu, plată în avans/plată ulterioară)

3) Existența unor clauze de reînnoire automată (Da/Nu)

4) Obiective cantitative de performanță pentru furnizor (de exemplu, 10 licențe pentru XYZ)

5) Obiective calitative de performanță

6) Partea (părțile) îndreptățită (îndreptățite) să înceteze contractul

7) Timpul estimat pentru substituibilitate [vezi modelul CIR 2018/1624 Z 8.00, 0090]